

Introducere

În lucrarea de față am căutat să arăt cum au trăit și cum au acționat în anumite împrejurări diferite personalități ale istoriei, artei sau științei, cu scopul de a oferi o mai bună cunoaștere a acestora sub toate aspectele, ca și cauzelor care au justificat unele atitudini sau evenimente istorice.

Viata este un mozaic de ființe, personalități și moravuri diferite: nu trebuie să ne mire vecinătatea unora cu alții, chiar coexistența în același individ a unor trăsături contradictorii. Rezultanta este tocmai personajul ce ne reține atenția. Dacă nu ar fi așa, nu ar mai exista nici „personajul”!

Nu am intenționat să judec nici un personaj expus în această lucrare ci doar să fiu nepărtinitoare, să înțeleg și să prezint adevărul așa cum ne-a fost lăsat noua de înaintașii noștri. Să judeci, afirma Andre Malraux, „înseamnă să nu înțelegi, pentru că, dacă ai înțeleg, n-ai mai putea judeca”.

Carol al VI-lea

Pare surprinzător faptul că istoricii nu s-au preocupat mai mult de caracterul aberant al regelui Franței, Carol al VI-lea. A domnit patruzeci și doi de ani (1380-1422), fiind considerată una din cele mai lungi domnii din istoria Franței. Boala psihică de care a suferit, însă a avut efecte asupra întregii țări; din această cauză tot ce a întreprins predecesorul său nu a durat și Franța a fost antrenată pe panta unei căderi periculoase.

Nebunia regelui, latentă oarecum până în 1392, a fost ascunsă cu mare grijă de entourage-ul său, dar această stare nu a putut dura la nesfârșit, astfel încât în cele din urmă adevărul a ieșit la iveală. Cauza și originea nebuniei lui Carol ar trebui, se pare, căutate în studiul ascendenților săi direcți. Mama sa Jeanne de Bourbon, care se căsătorise cu varul său, Carol al V-lea, ar fi avut ea însăși un acces de nebunie în 1373, care a durat mai multe luni. Se pare că boala se moștenește pe linie directă.

Cat privește nebunia lui Carol această îmbracă o formă caracteristică: schizofrenia paranoică. Începând din anul 1405, nebunia regelui a luat proporții din ce în ce mai mari, iar perioadele de remisiune s-au făcut tot mai rare. Carol refuza toate îngrijirile medicale iar în privința murdăriei din camera sa și a lenjeriei sale pe care nu o schimbă de cinci luni se relatează că: „deja murdăria și transpirația făcuse să apară abcese pe unele părți ale corpului și era tot ciupit de purici și păduchi, care i se cuibăriseră în vesmintele pe care nu vroia să le lepede cu nici un chip.”

De asemenea se mai spune despre el că uneori uita de propria sa persoană, uita faptul că era rege, susținea cu îndărătnicie că nu se numea Carol și că nu suporta florile de crin emblema regalității franceze, dar în ciuda acestor lucruri nici un alt rege al Franței nu a fost mai iubit și mai adorat pe timpul vieții și după moarte decât acest sărman nebun încoronat!

Elisabeta I a Angliei

Pe drept cuvânt se poate spune despre Elisabeta I că a reprezentat o figură singulară în istorie.

S-a născut la Greenwich (1533), a fost regină a Angliei și a Irlandei între anii 1558-1603. Elisabeta era fiica lui Henric al VIII-lea și a Annei Boleyn, cea de-a doua din cele șase soții avute de acesta. Ea nu a avut parte de o tinerețe fericită: avea trei ani când tatăl său a ordonat să-i fie decapitată mama învinuind-o de adulter și treisprezece ani când i-a

murit tatăl. De la părintele sau a moștenit cruzimea și inteligența, iar de la mama sa, o nevoie maladivă de adulare. Ajunsă regină, s-a dovedit nu numai de o energie neobișnuită, ci se extrem de autoritară, restabilind anglicanismul ca religie oficială. A ordonat execuția Mariei Stuart și a contelei de Essex, manifestând din plin cu acest prilej cruzimea tatălui său.

Elisabeta I a rămas toată viața sa o celibatară îndărătnică, deși constituia la vremea aceea cea mai bună partidă din Europa și a fost cerută în căsătorie de aproape toți prinții și regii domnitori ai apusului. Dar, după cum prea bine se știe, nu și-a pus niciodată inelul de logodnă pe deget!

Era o erudită și s-a străduit neobosit să se instruiască, să învețe, să știe cât mai mult și din cât mai multe domenii.

Numeroși medici și istorici din toate timpurile au încercat să elucideze misterul reginei supranumită „femeia fără bărbat”. De altfel ea însăși și-a compus un epitaf arătând că „a murit fecioara, așa cum a trăit întreaga-i viață”. Or, aproape toate mărturiile contemporane atestă că aproximativ după patruzeci de ani a manifestat o senzualitate exacerbată, moștenită probabil de la ambii părinți: -frenesia de la Anna Boleyn și cruzimea de la Henric al VIII-lea. A avut toată viața numeroși curtezani, dar nu se știe cați dintre aceștia i-au fost cu adevărat amanți. Unul dintre aceștia, despre care se spune că i-ar fi fost și partener, a fost contele de Essex, care avea douăzeci de ani pe când ea trecuse de șaiszeci!

După multe cercetări și dezbateri doctorii au ajuns la concluzia că Elisabeta a avut o personalitate ciclotimică și că a suferit de o psihoză maniaco-depresivă.

Christina- enigmatica regina a Suediei

În șirul lung de capete încoronate care s-au perindat din cele mai vechi timpuri în istorie se detașează o figură insolită: este vorba de regina Christina a Suediei.

Atitudinea ei de regină, investită cu răspunderi mari, care apăseau greu pe umerii săi fragili de tânără femeie, se remarcă printr-o serie de fapte, de contradicții și enigme, unele reale, altele probabil născocite.

De mică, se anunțase că un copil precoce, mai apoi s-a dovedit însetată de cunoaștere, detașându-se net de cei din jurul său; a refuzat cu îndârjire să se mărite și în final a abdicat de la putere.

Christina a fost fiica lui Gustav al II-lea Adolf care a fost o figură reprezentativă în istoria Suediei și chiar a Europei. Și-a petrecut mai aproape toată viața în tabere militare purtând o serie de războaie lungi ce urmăreau centralizarea statului.

Firul vieții lui Gustav Adolf s-a curmat brusc la vârsta de numai treizeci și opt de ani, fiind ucis în lupta de la Lutzen. A lăsat în urmă să amintirea unui genial comandant militar, o țară săracă din cauza războaielor și ca succesor la tron o fată: Christina-Augusta. Împlinise abia șase ani când și-a început meteorica-i domnie. Așa cum se obișnuia, până la majorat, răspunderea conducerii a fost încredințată unui consiliu de regentă desemnat de cinci mari demnitari, printre care se număra și Axel Oxenstiern, un bărbat capabil și viteaz, ce se va face remarcant prin calitățile sale cu totul ieșite din comun.

Presimțindu-si parca sfârșitul care se apropia, Gustav Adolf a declarat-o moștenitoare pe Christina inca de pe vremea de când avea un an. Pentru a las un demn urmaș la tron, regele a ținut sa nu precupețească nici un efort ca sa-i ofere o educație pe măsura. Conștient de faptul ca nu se putea ocupa direct de instruirea fiicei sale, regele a lăsat-o in grija sorei sale Caterina. Alegerea nu s-a dovedit a fi greșita, iar cunoștințele i-au fost predate de erudiți ai timpului. Astfel, teologul Johannes Matthiae a inițiat-o in teologie, greaca, latina, limbi moderne si literatura clasica. Eleva s-a dovedit la inaltimea maestrului, prinzând repede gustul cititului; in plus a invatat singura italiana si spaniola.

Când grijile domniei au început s-o împovăreze, pregătirea politica si-a aflat-o de la Axel Oxenstiern, care intre timp fusese inaltat la funcția de cancelar. Despre capacitatea ei intelectuala se dusese vestea in tot regatul. Inca din 1640, tânăra regina Christina se interesa in mod constant de treburile politice, de mersul războiului dus de armata tarii sale, aflate sub conducerea destoinicului cancelar Axel Oxenstiern. Ii plăcea îndeosebi sa primească ambasadori, conversa cu ei si ii uimea prin erudiția sa si spiritul sau pătrunzător. La vârsta de 16 ani asista la ședințele Consiliului de regenta având o participare tot mai activa prin intervențiile sale si chiar implicându-se in efectuarea unor sarcini. Nu a fost o surpriza pentru nimeni ca la 17 decembrie 1644, Christina proclamându-se majora, a luat in propriile sale mâini frâiele conducerii.

Regina Christina, deși crescuta in spiritul si atmosfera sobra si modesta a părinților săi, a făcut o întoarcere de o suta optzeci de grade: si-a propus sa duca o viata intr-o bogatie ostentativa! A fost o mare amatoare de opere de arta, si le-a procurat pe orice cale. Regina, înconjurata de favoriții săi, a dus o viata libertina, intr-un lux ostentativ, necunoscut si fara egal in viata severilor nordici, obișnuiți sa înfrunte vicisitudinile unei naturi aspre si neprietenoase.

Intr-o vreme când starea de război era privita ca normala, o femeie nu putea conduce totuși cu aceeași eficienta ca si un bărbat, si deci regina era nevoita sa se căsătoreasca. Mandra, bănuitoare si irascibila a refuzat sa se căsătoreasca in ciuda faptului ca la mana sa au existat pretendenți care ar fi făcut sa pălească de invidie orice prințesa din Europa.

Abdica de la tron in anul 1654 si pleacă spre sud ducând cu ea un număr foarte mare de obiecte si având o suita numeroasa. Primul popas a fost la Bruxelles unde se convertește la catolicism. De aici a plecat la Roma unde a fost atât de impresionata de papa Alexandru ca i-a adăugat numele la al sau devenind Christina-Alexandra. De aici pleacă in Franța unde este primita cu mare fast. Dorul de meleagurile natale o va duce de doua ori in Suedia. Moare la vârsta de 63 de ani si corpul ii este așezat in Catedrala Sfântul Petru din Roma.

După expunerea vieții sale, se poate spune ca regina a fost o personalitate isterica atinsa de dromomanie. Boala i s-a declanșat in perioada imediat următoare pubertății, accentuându-se cu vârsta, motiv pentru care a fost probabil nevoita sa abdice. Se regăsesc la Christina trăsăturile ce alcătuiesc psihologia unui actor care interpretează in viata de toate zilele un anumit rol, urmărind sa convingă, sa uimească, sa stârneasă admirația. Regina, înconjurata de favoriții săi, a desfășurat o viata de lux ostentativ, necunoscut si fara egal in viata popoarelor nordice, urmărind sa rivalizeze cu Curțile europene.

Realitatea este ca, dornica de libertate si repugnându-i responsabilitatea conducerii, nu a pregetat sa abdice si sa peregrineze prin Europa.

George Washington (1732-1799)

Cel mai celebru dintre președinții americani, general și om politic, devenit primul președinte al Statelor Unite (1789-1797), avea o fire anxioasă, fiind în permanentă obsedat de starea sănătății sale; se spune chiar că ar fi murit luându-și pulsul. Maxilarele îi erau deformate și tot timpul a avut probleme cu dinții, astfel încât în cele din urmă a fost nevoit să-și pună dinți falși dintr-un lemn tare. Pieptul îi era convex și avea tulburări respiratorii. În ultimii doi ani ai vieții reumatismul de care suferea s-a exacerbât atât de puternic încât îi imobilizase aproape complet mâinile.

Starea precară a sănătății sale nu l-a împiedicat totuși, după ce i-a învins pe englezi, să reorganizeze noul guvern independent, să restabilească situația financiară a țării și să trateze într-un mod strălucit cu indienii.

George Washington a suferit de sindromul Alzheimer. Acesta este opinia celebrului istoric dr. Riley Woodhock menționată în cartea: *Zile întunecate la Mt. Vernon*. În ultimele zile ale vieții sale, Washington era umbra tragică a celui ce fusese. Nu putea nici măcar să-și lege singur șireturile de la pantof. Jurnalul personal și scrierile intime ale soției sale dezvăluie faptul că președintele era cu mintea răătăcită. În 1799, la 67 de ani, când a murit, era grav afectat de sindromul Alzheimer.

În acele timpuri nu s-a pus diagnosticul, deoarece nu era cunoscută această boală. Abia în 1906 – adică 107 ani după moartea lui a fost descoperită această boală. Mai alarmant este faptul că președintele manifesta simptome ale bolii încă din 1777. Deși era un lider remarcabil, deosebit de dotat, Washington era foarte inconsecvent.

Abraham Lincoln (1809-1865)

Se știe că a suferit de tuberculoză și de o stare depresivă cronică. Din cauza ultimei, se spune că, în ziua căsătoriei sale, ar fi fugit de acasă și s-ar fi ascuns; când în cele din urmă, cu mare greutate, prietenii l-ar fi găsit, era pe punctul de a se sinucide. Dacă John Wilkes Booth nu l-ar fi asasinat, medicii presupun că ar fi murit în urma complicațiilor date de boala Marfan care afectează mai multe organe vitale.

Dwight Eisenhower (1890-1969)

Cel de-al treizeci și patrulea președinte al Statelor Unite, generalul Dwight Eisenhower, era, în 1952 comandantul suprem al forțelor N.A.T.O. Susținut de republicani și de democrați, la 16 aprilie se instalează la Casa Albă, fără să fi visat vreodată la această înaltă funcție. Nu era genul său.

Considerând-o ca o sarcină, a acceptat-o. Fire echilibrată, sobră, avea răbdarea unui elefant, capacitatea stoică de a primi loviturile fără să se clikească și mai ales o înclinare către compromisuri, calități ce nu pot fi trecute ușor cu vederea. Având o educație aleasă, convins de percepțiile religioase fără a fi bigot, și-a făcut o dogmă politică din învățătura biblică: „Cine scoate sabia, de sabie va pieri”.

Misiunea ce-i va fi încredințată nu era câtuși de puțin ușoară. Moștenirea lăsată de predecesorii săi, Roosevelt și Truman, tradusă prin douăzeci de ani de guvernare democrată, însemna datorii imense. Conflictul coreean, efortul militar datorat și dezvoltării forței nucleare, epuizaseră rezervele țării. În plus pe plan intern, trebuie să

facă fata lui Mac Arthur si McCarthy, doua personalitati incomode, rupte de realitate si de mersul istoriei. I-ar fi fost greu si unui politician, cu atât mai mult unui om lipsit de experiența politica. Eisenhower a învins toate greutățile, in ciuda vârstei sale: avea șaizeci si doi de ani!

Organizator excelent, dotat cu o forța de munca puțin obișnuita, capabil de a înțelege si de a se orienta repede si de a lua o decizie si de a o urmări pana la capăt, președintele Eisenhower a înregistrat succese demne de invidiat si, mai ales atât de necesare Statelor Unite într-o perioada critica.

Coincidenta nefericita, inca din primele zile de la instalarea sa ca președinte au debutat niște dureri atroce abdominale, atât de puternice ca abia se mai putea tine pe picioare. După un consult amănunțit s-a stabilit ca suferea de boala Crohn sau ileita. Aceasta se manifesta prin îngroșarea mucoasei peretelui intern al intestinului gros, ce poate duce la ocluzia intestinului. In 1953, boala fiind la început, s-a considerat ca nu era justificata operația. După trei ani, alte tulburări, mult mai serioase din cauza hipertensiunii, au început sa se manifeste: dureri de cap si amețeli puternice. Amenințat de arterioscleroza, renunța la fumat, deși ani de zile fumase zilnic doua pachete si chiar mai mult.

Alimentele ii sunt administrate sub control, grăsimile de orice fel fiindu-i excluse. Cu toate aceste masuri draconice, in cursul anului 1955 tensiunea atinge valori alarmante. La 25 septembrie, in timpul nopții face primul infarct. Este transportat la spitalul Fitzsimons. Cu acest accident debutează etapa finala, marcând declinul sanatatii președintelui. In noaptea de 7 iunie 1956 boala Crohn atinge apogeul: ocluzie intestinala. Șansele de scăpare: unu din sase. Operația nu mai poate fi amânata.

La 25 noiembrie 1957, imediat după masa, este doborât de un atac cerebral. Nu mai poate vorbi. De fapt avea greutati in vorbire de câteva zile. I-si revine reluându-si activitatea. Intre 1960-1969, medici îl considera de paisprezece ori mort din punct de vedere clinic. Suferă o noua operație la intestine, din cauza ocluziei ivite intempestiv. Mai mult prezintă violente colici hepatice; este operat si i se extrage vezica in care se găsesc șaisprezece calculi biliari.

Sfârșitul nu este departe: o insuficienta cardiaca globala se instalează ireversibil si la 28 martie 1969, inima ii cedează definitiv. Ideea unui transplant cardiac a fost găsită de familie ca lipsita de logica...

Lyndon Johnson (1908-1969)

Ajuns din cauza unei intamplari nefericite președinte al Statelor Unite, Lyndon Johnson a fost o personalitate controversata. Temperament vulcanic, se comporta ca un adevărat suveran, vorbind cu cei din jurul sau într-un limbaj colorat. Întreaga sa atitudine, dezvăluita acum publicului este incredibila.

Fire disprețuitoare, profera cu ușurința imprecatii si avea mania sa fie filmat continuu, chiar atunci când plonja gol obligându-si oaspeții sa facă la fel, in piscina Casei Albe. Nonșalanta sau... altceva! Isi scărpină pe sub camasa burta si primea consilierii in cele mai insolite ipostaze. Orbit de putere, Johnson nu-si da seama ca a depășit de mult limitele unei decente elementare. Isi umilește colaboratorii si, mai ales, isi exprima neîncrederea in ei, manifestând o inclinație bolnăvicioasa de a-i tortura moral. De aici

pana la a pune la cale in S.U.A., interceptarea convorbirilor telefonice, e un pas. Si-l face. Nu reușește sa-si domine îndoielile, luând hotărâri in ultimul moment.

A fost măcinat de impulsuri necontrolate si accese maniace. Vorbea mult, pe un ton monocord, repede, cu un debit surprinzător. Nu știe sa-si facă prieteni, iar pe cei pe care ii mai avea l-au parasit cu toții. In 1968 se decide sa abandoneze politica, si se retrage la ranch-ul sau, unde după mai multe infarcte moare peste un an.

Richard Nixon

A fost comparat cu Ianus, de-a lungul întregii sale cariere politice nefăcând altceva decât sa-si ascundă jocul si sa privească pe furii la alții.

Caracterul lui Nixon trebuie sa fie explicat, spun psihanaliztii, in copilăria sa, in sărăcia si viata dusa pana la o anumita vârstă, plina de privațiuni. Astfel se naște in sufletul copilului un sentiment de ura fata de toate sistemele, câteodată chiar fata de toti oamenii.

Pe tatăl sau îl acuza, facandu-l responsabil de sărăcia cunoscuta in copilărie, iar pe mama sa o respecta, mergând pana la a se identifica cu ea. Este doar cea care tine casa. In naivitatea sa de copil, isi imaginează ca este preferatul ei; dar se inseala. Mai avea un frate, Harold. Bolnav de tuberculoza – boala de care va sucomba in cele din urma – mama sa Hannah pleacă departe de casa, in căutarea unei slujbe, pentru a-si îngriji copilul care se stingea văzând cu ochii. Richard este gelos.

După dispariția fratelui sau, întreaga afecțiune a mamei sale se revărsa din nou asupra sa. Pe acest fundal extrem de complex apare un element nou: dorind sa-i insuflă o rigoare morala cu ajutorul credinței, Hannah îl duce ce regularitate la biserica. Si daca povețele recomandate pot fi sintetizate in cuvintele „umilințe, slăbiciunea, nevoile trebuie combătute”, Richard in mintea lui frageda le interpretează in felul sau: „folosește toate mijloacele pentru a le face fata”. Ca urmare, Richard Nixon devine un om ascuns, închis in el, un introvertit. Astfel, ne explicam caracterul sau.

Acest germene de personalitate va evolua in adolescenta in aceeași direcție, datorita împrejurărilor. In timpul studiilor are de întâmpinat nenumărate obstacole si este nevoit sa facă fata unor greutati de tot felul. Pentru a le surmonta, Richard lupta cu armele sale favorite, care ii aduc porecla de „Tricy-Dick” adică „Richard șiretul”. Personalitatea ii este acum formata; ajuns la apogeul carierei sale – de la un birou de avocatura, in fotoliul prezidențial – nu va face altceva decât sa-si practice, ori de cate ori va fi cazul, metodele verificate si care i-au adus succes: intrigi, calomnii, lovituri sub centura, etichetarea adversarilor, intr-un cuvânt o strategie de a-si insela adversarii, metode puse in slujba unui singur tel: interesul sau personal.

Personalitate ambigua, plin de febrilitate, căuta legături la polul opus. Meticulos pana la manie, având in fata scopul propus, isi controlează si modelează gesturile si vocea pentru ca cel mai neînsemnat discurs. Are totuși un handicap: ii este teama de mulțime. Are fobie de oameni. Treptat maladia de care suferea, psihonevroza, devine tot mai evidenta. Tulburările de comportament sporesc. Discuta ore întregi, o adevărata logoree, cu adjuncții săi despre cele mai neînsemnate lucruri. Se izolează complet, interpunându-se intre el si restul Statelor Unite o superechiba de agenți si personaje gata sa execute orice. Nu isi iubea poporul, poate chiar îl ura. Cum se poate explica altfel dezvoltarea serviciilor secrete pentru controlarea inamicului intern, pentru spionarea tarii. Un alt

simptom: daca Johnson cerea sa fie filmat, Nixon voia sa fie înregistrat absolut totul, de la decizii politice pana la fapte banale. In seifurile de la Casa Alba se acumulau pe zi ce trecea, sub presedentia sa, kilometri de banda magnetica.

Dezaprobat de propriul sau popor in urma afacerii Watergate, demisionează la 9 august 1974, retrăgându-se la San Clemente. Va mai reveni in viata politica pentru a îndeplini, pe linie de stat sau pe cont propriu, unele misiunii in diverse tari. Un ultim amănunt: întotdeauna intrigile si inselaciunile ii reușiseră, cu excepția celei din urma, care, din cauza extinderii nevrozei ce i-a întunecat judecata, i-a provocat căderea.

Vladimir Ilici Ulianov – Lenin (1870-1924)

Vladimir Ilici s-a născut la Simbirsk in 1870. Tatăl sau, Ulianov, era inspector școlar si s-a străduit sa ofere copiilor săi o educație aleasa. Cei doi băieți inasa au fost atrași de ideile revoluționare socialiste ce se răspândeau in tara tot mai mult.

Fratele mai mare a lui Ilici este arestat, judecat si condamnat la moarte prin spânzurare. Efectul asupra lui Ilic iese imens: paraseste studiile Facultății de Drept si se dedica activității revoluționare luându-si porecla de „Lenin”, adică „omul de pe Lena”, fluviu pe malurile căruia isi va petrece o perioada din tinerețea sa ca si deportat politic. Dotat cu talent oratoric si cu o imensa capacitate de munca, a studiat enorm. După un exil in Elveția, se întoarce in tara in noaptea de 3 aprilie 1917 la Petrograd si conduce revoluția din octombrie 1917.

In 1919, pe când se retrăgea de la un miting ținut la o uzina de langa Moscova, o opozanta, Fanya Kaplan, a tras doua focuri de revolver in el. Proiectilele de plumb au pătruns in umăr si in braț. Medicii au găsit de cuviința ca ar fi prea riscant sa le extragă.

Activitatea epuizanta a sfârșit prin a-si face simțite efectele. Paloarea fetei, cearcanele accentuate si mai ales oboseala nu au scăpat neobservate celor din preajma sa. Secretarele, dar mai ales colaboratorii săi, l-au surprins nu o data in biroul sau aflat intr-o stare de prostatie. Când se retrăgea in apartamentul sau din Kremlin, putea fi văzut mergând împleticindu-se si sprijinindu-se de ce avea la indemana. Răul a început sa progresa si hemoragii minuscule au început sa se producă in creier. Rezultatul: maladia Alvarez.

Are dureri violente la cap, nu poate dormi. Vomita des si simte dureri difuze in abdomen. Isi pierde chiar graiul. Este chemat profesorul german Vorster care prognostichează un final apropiat si sumbru. La 26 mai 1922 un atac cerebral urmat de coma. Un cheag de sânge a obturat o artera si ca urmare i-a paralizat partea dreapta a corpului.

In iulie starea sanatatii se ameliorează văzând cu ochii si in octombrie este in măsura sa-si reia o parte din activitatea sa. Dar boala este prea grava si la 12 decembrie al doilea atac cerebral îl doboară, pe când se afla la birou. Paralizia nu o depaseste ca efecte pe precedenta. Dar nu se mai reso9arbe si Lenin este condamnat sa stea intr-un fotoliu. Nu poate sa scrie, ci doar sa dicteze, cuvintele fiind pronunțate cu destula greutate. La 9 martie cel de-al treilea atac îl zdrobește si mai mult. Nu mai poate vorbi deloc. La 15 mai isi pierde cunoștința complet. Va mai trai in aceasta stare de inconștienta inca opt luni, pana la 21 ianuarie 1924 când inima încetează de a-i mai bate. Avea cincizeci si patru de ani.

Iosif Vissarionovici Djugasvili – Stalin (1879-1953)

Născut Iosif Vissarionovici Djugasvili la 21 decembrie 1879 în orașul Gori din Georgia, în Caucaz, Stalin a fost terorizat în copilărie de tatăl său alcoolic, un cizmar sărăcit. După moartea tatălui, copilul de 11 ani avea să fie răsfățat de mama sa care îl iubea exagerat de mult, visând să facă din el un preot ortodox. S-a înscris la seminarul teologic din Tbilisi la vârsta de 14 ani, și atitudinea sa rebelă l-a atras porecla de Koba, după numele legendarului bandit și rebel georgian. În scurt timp s-a simțit încorsetat de aspra disciplină ce domnea în seminar și sub acuzația de a fi răspândit idei subversive, a fost exmatriculat din seminar în 1899. După trei ani era membru al secțiunii georgiene a Partidului Social-democrat și în această calitate calătorea prin Caucaz, făcând agitație printre muncitori și organizând greve. Asemeni contemporanului sau german Adolf Hitler, tânărul “Koba” provenea dintr-un mediu familial sordid și brutal și părea complet lipsit de perspective în tinerețe. Spre deosebire de Hitler, ucenicul revoluționar georgian nu avea nici carisma, nici talent oratoric, dar era curajos, necruțător și un strălucit organizator. Limba lui maternă era gruzina, o limbă foarte diferită de rusa înșușita ulterior, pe care a vorbit-o toată viața cu un pronunțat accent gruzin.

Stalin își propunea să transforme Uniunea Sovietică dintr-o țară eminentemente agrară într-o putere industrială modernă. Pentru a atinge acest obiectiv era dispus să sacrifice vieți omenești la o scară fără precedent. La sfârșitul anului 1928 a expropriat terenurile fermierilor din clasa de mijloc (kulaci) “deportându-i” sau omorându-i pe cei care opuneau rezistență. Regimul lui Stalin a pus în aplicare o serie de “planuri cincinale” prin care urmau să fie realizate colectivizarea și industrializarea. Administrația lui a finanțat industria exportând cereale și alte produse, în ciuda foametei devastatoare care a bântuit Uniunea Sovietică în 1932. Milioane de oameni care au opus rezistență au fost executați și mai multe milioane au murit de inaniție. Potrivit unei estimări din 1988 cu privire la numărul victimelor colectivizării forțate din 1928 –1933, acesta s-a ridicat la 25 de milioane. Pe parcursul primului plan cincinal, opoziția împotriva lui Stalin s-a materializat într-o răscoală țărăneasca pe care dictatorul a înăbușit-o fără probleme. Investit cu o putere absolută, Stalin a inițiat o serie de purificări politice începând cu anul 1934. În momentul în care Congresul al XVII-lea al partidului și-a manifestat sprijinul pentru Serghei Kyrov, un moderat și un potențial rival, Stalin a pus la cale asasinarea lui în decembrie 1934.

Stalin a fost un ucigaș de comuniști mult mai eficient decât s-a dovedit vreodată poliția țaristă. De exemplu în 1939, 98 din cei 139 de membri ai Comitetului Central ales în 1934 fuseseră executați, iar 1108 din cei 1966 de delegați la Congresul al XVII-lea arestați. Evident, Stalin urmărea în primul rând să preîntâmpine instalarea vreunei puteri independente în fruntea țării. Sub conducerea șefului KGB Lavrenti Beria, poliția secretă a arestat, executat, exilat sau întemnițat în închisori sau lagăre de muncă pe oricine a îndrăznit să formuleze vreo obiecție la adresa conducătorului, aducând astfel populația la ascultare. În ajunul celui de-al doilea război mondial Stalin crease probabil cea mai autoritară dictatură a timpurilor moderne, o structură de guvernare care se insinua în toate aspectele vieții sociale, anihilând libertățile civile. Marea Teroare s-a manifestat în întreaga societate sovietică, încurajând oamenii să-și imagineze conspirații peste tot și să devină informatori. Oricare ar fi fost scopul inițial al acestor epurări, s-a ajuns la un fel de nebunie generalizată, ceva similar vanatoriei de vrăjitoare din primele secole. În 1939,

Stalin a fost nevoit sa pună capăt acestor proceduri. După perioada rămasa in istorie sub numele de Marea Teroare, dictatura stalinista a guvernat fara a întâmpina cea mai mica rezistenta, deși Stalin poza in continuare drept un modest secretar de partid ce fumează pipa.

Printre masurile economice adoptate de Stalin se număra si colectivizarea forțata a agriculturii, o acțiune extrem de nepopulara care a stârnit nemulțumiri in rândul taranilor. La începutul anilor treizeci, din ordinul lui Stalin, milioane de tarani au fost omorați sau lăsați sa moara de foame, astfel ca pana la urma colectivizarea s-a generalizat in lumea satelor.

Sosise momentul unui efort conjugat pentru industrializarea tarii. Stalin a declarat ca Uniunea Sovietica se afla cu cel puțin 100 de ani in urma vestului capitalist, dar va trebui sa recupereze diferența in 10 ani, altfel va fi zdrobita. Fidel concepției marxiste privind eterna lupta dintre socialism si capitalism, el era conștient ca U.R.S.S. era înconjurata de inamici. Singura soluție a progresului era considerata a fi planificarea de stat. Intr-un stat cu un singur partid nimeni nu se încumeta sa contrazică comunicatele guvernamentale care exagerau succesele si mascau greșelile sau le puneau pe seama tradatorilor si sabotorilor . Cu toate acestea, rezultatele obținute nu erau de loc neglijabile. In 10 ani URSS devenise un stat puternic industrializat, o realizare cu atât mai importanta cu cat sovieticii nu aveau in vedere doar perioada imediat următoare, ci lucrau pe termen lung. Standardul de viata a rămas insa scăzut, deoarece nu se investise in producția de bunuri de larg consum. Toate resursele fuseseră folosite pentru a crea infrastructura necesara unui stat industrial - fuseseră construite cu sutele fabrici, uzine electrice, baraje, orașe industriale, mașini si tractoare. Realizările Uniunii Sovietice erau admirate nu numai de partidele comuniste din alte tari, care urmau modelul politic sovietic, ci si de unii oameni de știința, de scriitori si de intelectuali străini. Uniunea Sovietica era privita ca un nou tip de societate iar planificarea era considerata soluția progresului economic si social. Aceste idei erau cu atât mai credibile, deoarece tarile vestice erau devastate de Marea Criza din 1929 si păreau neputincioase in combaterea sărăciei si șomajului. Admiratorii Uniunii Sovietice tratau cu indiferenta marile probleme ale societatii sovietice, considerându-le greutati inerente ale începutului.

In ciuda disfunctionalitatilor înregistrate, programul de industrializare al lui Stalin a fost, pe termen scurt, un succes.

Imensele pierderi materiale suferite in timpul celui de-al doilea război mondial n-au împiedicat Uniunea Sovietica sa devina cea de-a doua putere industrială a lumii. Pe termen lung, insa, politica agricola si cea industrială impuse de liderul sovietic au afectat grav economia sovietica.

Ca dictator al Uniunii Sovietice, Stalin a influențat soarta multor oameni vreme de aproximativ un sfert de secol. De fapt, daca înrâurirea de ansamblu a unui dictator asupra generației proprii ar fi proporționala cu numărul de persoane supravegheate, cu gradul de control asupra indivizilor si cu timpul cat a rămas la putere, probabil ca Stalin ar fi considerat cel mai puternic dictator din istorie.

Ce pasiuni îl dominau pe Stalin? Un a singura, o patima atotcuprinzătoare insa, absoluta, de car era realmente copleșit: setea de putere. Era se poate spune, o patima de maniac, de satrap asiatic din vremuri de mult apuse. Practic, Stalin era robul acestei patimi: numai ei ii consacra tot timpul sau, numai in aceasta sete de putere vedea telul adevărat al vieții sale.

Stalin nu a avut ceea ce se cheamă o familie. Doar frânturi de cămin. Se spune ca a avut trei copii. Cel mai cunoscut, a fost o fata, Svetlana. Vasili era ofițer de aviație, general. Alcoolic, a ajuns un ratat. Svetlana si Vasili proveneau de la cea de-a doua soție, Nadejda Aleluieva, care neputând suporta tracasările ce i le făcea Stalin, a sfârșit prin a se sinucide.

Prima soție se numea Ecaterina Svanizde, si se casatorisera in 1902 la Tblisi. Din aceasta casatorie rezultase un băiat, Iakov. Mama avea sa se stingă la scurt timp după ce-l adusese pe lume. Cat privește pe Iakov, el a pierit in timpul celui de al doilea război mondial in Germania, intr-un lagăr de prizonieri. Stalin nu a întreprins nimic sa-l salveze.

Stalin poseda o fire rece, s-ar zice lipsit de sentimente omenești. Ca dovada ca din ordinul lui au fost condamnați pentru alte crime împotriva securității statului, aproape patru milioane de cetățeni. Tot din ordinul lui Stalin N.K.V.D.-ul a ucis zeci de mii de ofițeri si cetățeni polonezi. Dar, autorul moral al altor milioane de vieți secerate in tarile satelite U.R.S.S. după cel de-al doilea război mondial, este tot Stalin. Bilanțul este de neimaginat, iar orice caracterizare este insuficienta.

Stalin a fost descris ca si o personalitate puternic accentuata, combinație a unei firi hiperperseverente. S-a remarcat printr-o tenacitate neobișnuita, urmărindu-si neabătut convingerile. S-a bucurat de o sănătate de fier, pe care si-a menajat-o, mai ales in cea de a doua parte a vieții, printr-un trai cumpătat si fara excese, deși poporului se străduia sa-i ofere o cu totul alta imagine. De pilda, Stalin locuia intr-o clădire, la Usovo, in apropierea Moscovei si nicidecum la Kremlin cum se răspândise zvonul. Ferestrele apartamentului sau, luminate toata noaptea, incercau sa acrediteze credința ca „tătucul” lucra neobosit pentru binele poporului sovietic.

Stalin suferea de fobia oamenilor. Nu suporta prezenta altora. O arterioscleroza ivita in anii războiului a început sa progreseze cu rapiditate după 1945. Pana atunci nu a ținut seama de nici un avertisment al medicilor. I se recomandase un regim alimentar strict, sărac in calorii. Stalin proceda invers: ingurgita mari cantitatea de alimente. In loc de repaus muncea mult, perturbând ritmul biologic, inversând ziua cu noaptea. Cat privește medicația prescrisa de medici, el o înlocuise cu una personala, deprinsa de la tara: câteva picături de tinctura de iod intr-un pahar cu apa. El suferea de un complex de inferioritate, manifestat prin atitudinea sa fata de diversele domenii ale științei, in special ale medicinei. In creierul lui Stalin arterioscleroza progresa sub forma insidioasa ce caracterizează boala Alvarez. Au apărut halucinații, iar vorbirea i s-a îngreunat. In 1952 caracterele specifice tiranului erau pregnante. Stalin isi ura poporul si se izola de el.

La 13 ianuarie 1953, delirul sau de persecuție avea sa devina public cu prilejul procesului intentat medicilor ce-l îngrijeau, sub pretext ca ar fi vrut sa-l suprime. S-a văzut atunci ca doua treimi dintre cei presupuși vinovați, erau evrei. Rezulta deci ca nu era altceva decât o forma deghizata de pogrom. Din fericire, mai înainte ca acțiunea sa ia o amploare mai mare, un atac cerebral l-a doborât pe Stalin.

Dictatorul a suferit de ceea ce se cheamă „narcisism malign” termen datorat psihanalizatorilor si care definește un sindrom care are la baza teoria lui Freud. Amestec insolit de paranoia, megalomania si isterie, Stalin era susceptibil la orice, s-a considerat atotștiutor si nu admitea nici cea mai mica observație, crezându-se ținta unor atacuri si conspirații. Fapt caracteristic, ideea dominanta care pune stăpânire pe bolnavul de narcisism laturi de autoadulare, o constituie dorința de putere, ca scop suprem si nu ca mijloc pentru satisfacerea altor teluri. Individul fuge de colectivitate si in același timp se

simte bine când in preajma sa nu se afla cativa oameni, ci mari mulțimi. Bolnavii de narcisism sunt incapabili sa lege o căsnicie si sa intemeie o familie, in schimb reușesc, indiferent d mijloace, sa fie adulați de mase. Trăiesc in mod vampiric din proslăvirea ce li se face, din puterea nemărginita pe care o exercita. Simt nevoia sa-si controleze zilnic mecanismul puterii si fac noi si noi victime. Suferințele nu trezesc nici un ecou, fiind creata o anumita stare specifica, explicabila, dar imposibil de acceptat.

Stalin a exercitat, la câteva decenii după moartea sa, mai multa influenta asupra lumii decât orice personalitate politica in viata

Adolf Hitler (1889-1945)

A fost conducător al guvernului și al politicii germane și unul dintre cei mai puternici dictatori ai secolului 20, care a convertit Germania într-o societate complet militarizată și a lansat cel de al 2 Război Mondial. Făcând anti-semitismul un lucru de bază în propaganda și politicile sale, el a construit partidul nazist într-o mișcare în masă. Pentru un timp, a dominat o mare parte din Europa și din Africa de Nord. El a cauzat măcelul a milioane de evrei și a altora pe care el îi considera inferiori.

Hitler s-a născut în Braunau am Inn, Austria, pe 20 Aprilie 1889, fiind fiul unui neimportant oficial al vămii și al unei țărănuțe. Un student slab, nu a terminat niciodată liceul. A optat pentru admiterea la Academia de Arte Plastice din Viena, dar a fost respins din cauza lipsei de talent. Stând în Viena până în 1913, mai întâi a trăit într-o pensiune pentru orfani, mai târziu trăind din micile câștiguri din tablourile pe care le-a pictat. A citit vicios, dezvoltând convingeri anti-evreice și antidemocratice, o admirație pentru individualitatea de neoprit și o grijă pentru mase.

În primul război mondial, Hitler, pe atunci era în Munich, se oferise voluntar în serviciul armatei bavariene. S-a dovedit un soldat dedicat și curajos, dar nu a fost niciodată promovat mai mult de clasa I soldat deoarece superiorii săi considerau că nu avea calități de conducere.

După înfrângerea Germaniei în 1918, s-a întors la Munich, rămânând în armată până în 1920. Comandantul lui l-a făcut un ofițer de educație, cu mandatul de a opri pornirile sale împotriva pacifiștilor si ideilor democratice. In septembrie 1919, s-a alăturat partidului Muncitorilor Germani naționalist, si in aprilie 1920 a început sa lucreze cu timp complet pentru partid, acum redenumeste partidul în partidul național socialist al muncitorilor germani (partidul nazist). În 1921, a fost ales președinte al partidului (Führer) cu puteri dictatoriale.

Hitler si-a dat seama, probabil de la începutul carierei sale politice, de posibilitățile sale. El si-a dezvoltat unele dintre aptitudini cu îndemănare, capatand gustul performantelor. Era perfect conștient in același timp si de limitele sale, motiv pentru care făcea tot ceea ce era posibil sa-si ascundă defectele in fata anturajului sau in primul rând si apoi in fata publicului. Acest sentiment de inferioritate in unele privințe explica tendința sa de izolare si interesul sau pentru grandomanie.

Hitler a încercat pe tot parcursul vieții sale sa adapteze intuiției sale, mersul evenimentelor. Pentru el „intuiția” era de fapt o exprimare a ideii de Dumnezeu. El deducea, cu o logica, privita de el ca irefutabila, ca fusese „ales’ pentru a realiza aceasta misiune. Instrumentul sau era ideologia național-socialista, născuta din nazuintele curmate ale unor grupuri de „stâlpi de cafea si berarii” din primul război mondial,

mișcare fasonată și condusă ulterior, după cum se știe de Hitler. Această misiune, această sarcină pe care el însuși o privea ca „formidabilă” îi acapara tot timpul, toată energia sa, toată îndemânarea sa și întreaga sa capacitate intelectuală, necesitând o existență fizică și psihică fără limite, și mai ales, o credință neștrămutată.

Vocabularul îi era extrem de bogat – depășea cu mult câteva mii de cuvinte – iar memoria îi era stupefiantă, și ea nu l-a trădat nici o clipă, aceste două elemente fiind principalii factori care, atâta timp cât a trăit, i-au atribuit și întărit aureola sa de infailibilitate. Hitler se considera artist, iar viața sa personală reflecta această tendință de boem pe de-o parte, iar pe cealaltă parte, pretenția sa de a fi un om aparținând... Renașterii!

Rănilor primite în cursul primului război mondial se vindecase complet și rănilor atacului cu gaze asfixiante pe care-l suferise au fost și ele eliminate. Astfel, Hitler a debutat în politică cu o sănătate de fier și abuza de ea în continuare. Această atitudine făcea parte din imaginea de supraom pe care voia să-o ofere poporului despre sine. Pentru citit trebuia să se folosească de ochelari, dar de fapt se ferea să fie văzut astfel. După 1938, odată ajuns în fruntea statului, a devenit mai prudent, a început să se îngrijească. Voia să trăiască cât mai mult posibil căci „viața era indispensabilă pentru că el era omul ales de providență”. Risipirea ei ar fi afectat misiunea sa. De acum ducea o viață liniștită. Nu bea, nu fuma și devenise vegetarian, nu atât din convingere, ci pentru că voia să-și păstreze sănătatea. Ca toți cei care suferea de stomac, se controla din ce în ce mai des, era încontinuu în căutare de noi remedii și consulta cât mai mulți medici. Dieta pe care și-a impus-o singur nu a dat rezultatele scontate și atunci și-a înmulțit apelurile către medici. Le pretindea acestora să-i asigure funcționalitatea organelor sale interne și voia să-i fie înlăturate durerile din cap ce-l torturau mereu; trăia mai ales sub teroarea bolilor infecțioase și în special al gripei. Înghițea medicamentele cele mai diverse, în cantități tot mai mari.

Aparentul sau echilibru fizic și psihic a fost însă complet răsturnat o dată cu atentatul de la 20 iulie 1944. Timpanele urechilor i-au fost perforate de suflul exploziei. S-a constatat că suferise un soc nervos, din care nu și-a mai putut reveni niciodată. A rămas pradă unor depresii și crize de melancolie ciclice. Organismul sau atât de sensibil a fost dezechilibrat mai mult decât în cazul unui om normal. Anturajul sau nu și-a dat seama de această schimbare și nu l-a înțeles. Atentatul eșuat a constituit pentru mintea sa fragilă încă o dovadă a vulnerabilității ale și a fost privit ca o confirmare divină a misiunii sale. Deși îi sporise încrederea în sine, a început să se teamă și mai mult de toți și de tot. Cei care nu împărtășeau opinia că „Hitler este omul ales” erau considerați ca incapabili, tradători, eretici, și răspunzători de toate greșelile sale. Și cu cât se iveau mai multe înfrângeri cu atât Hitler devenea mai dur, considerându-se infailibil.

Este un simptom ce marchează o gravă boală psihică. Toată lumea a putut observa, mai ales în ultimii ani ai vieții ale, ticurile lui Hitler și tremurăturile mâinilor. Avea veritabile crize de epilepsie. Devenise din ce în ce mai iritabil, nu vorbea decât cu voce ridicată și își pierduse orice control asupra sa. Era inabordabil și izolarea era absolută, fapt remarcat și la alți dictatori. Se îndepărtase total de restul lumii și singurul repaus și unica sa distracție o constituiau conversațiile pe care le purta cu cei intimi, în timpul orelor târzii din noapte. Se culca spre dimineața și dormea până către prânz. Trăia într-un buncăr la zeci de metri sub pamânt. Dar și din punct de vedere psihic era înconjurat de ziduri de ciment. Pentru el nu mai existau ore, nici noapte și nici zi.

Avea tendința să se izoleze și, începând din 1938, a fi primit de el era considerat un privilegiu. Ii era groaza de discuții; obișnuit de multa vreme să nu fie contrazis și să nu se exprime decât prin monologuri, prefera excesele de exaltare de la tribuna, când răgușea de la atâta țipăt, regulilor care se cădea să le respecti într-o înfruntare individuală. Colaboratorii săi, mai ales după 1940, au putut să remarce potopul de cuvinte al acestei minți neliniștite ce lua forme din ce în ce mai extravagante: generalii din marele cartier general, luptau disperăți cu somnul, îndurând tirade interminabile asupra artei, filosofiei, rasei, tehnicii sau istoriei, care se prelungeau uneori până în zori. Hitler avea permanent nevoie de auditori, de spectatori pasivi, dar niciodată de interlocutori, iar obiecțiile nu făceau decât să-l enerveze și să-l antreneze în noi asociații de idei, și mai dezordonate, și pe cât de interminabile pe atât de incoerente.

În egocentrismul sau Hitler nu putea interpreta tăcerea care-l înconjura decât ca pe un semn de spaimă față de aureola „fuhrer” – ului. Ideea morții premature începuse să-l obsedeze pe acest om care se considera de neînlocuit în a conduce destinele poporului german. Hitler a fost nu numai cel mai mare comediant al Europei, după cum s-a numit el însuși într-o zi, cu o mândrie cinică, ci și cel mai abil judecător. Celor din jurul său, Hitler le oferă pe rând trei fizionomii, corespunzătoare celor trei aspecte ale personalității ale. Prima era flasca; trăsăturile sale erau căzute, tenul era buhăit, privirea vaga, pierdută în visările sale, fata îi conferea un aer absent, îndepărtat. Era o fizionomie tulburată și ravasită de angoasă.

A doua imagine a fetei sale era colosală și transportată de pasiune; narile îi fremătau, ochii lansau fulgere, exprimau violență și se ghiceau în ei pofta de dominare, nerăbdarea de a constrânge pe toți, ura pentru adversar, o șiretenie cinică, o energie feroce, gata în orice moment să se reverse: o fată furtunoasă, de om posedat, pregătită de atac. În această stare, subalternii săi ghiceau felul indecis, cu ezitări și slăbiciuni care îl măcinau.

A treia imagine era a unui om oarecare, naiv, rustic, grosier și vulgar, ușor de amuzat, râzând cu un ras gros și zgomotos însoțit de lovituri de coapse. Era o fată banală și fără nimic deosebit. Interlocutorii lui Hitler puteau observa cu ușurință succedându-se cele trei „fete”. La începutul întrevederii, părea că nu-și asculta interlocutorul, că nu înțelege, rămânând indiferent și amorf, absorbit ore întregi într-o stranie contemplație care se prelungea, de regulă, după miezul nopții, când însoțitorii săi plecau.

Și apoi, deodată ca și cum s-ar fi apăsat pe buton, se lansă într-un discurs impetuos. Vorbea pe un ton ridicat, exaltat, coleric, argumentațiile se precipitau abundente, asurzitoare. Când Hitler începea o astfel de tiradă, nu trebuia oprit. Logoreea dura unu, două sau trei sferturi de oră. Și brusc fluxul se oprea și Hitler cădea într-o stare amorfa.

Aceste alternanțe de excitație și depresiune, aceste crize care mergeau de la excesele de o feroare devastatoare, la gemetele de animal ranit, îl făceau să fie considerat de către psihiatri ca un ciclotimic, în timp ce alții vedeau în el tipul paranoicului.

Cert este faptul că nu a fost o persoană normală și faptele sale încă ne dau fiori de groază.

Nicolae Ceausescu (1918-1989)

Ceausescu s-a născut în satul Scornicești, județul Olt, la 26 ianuarie 1918, într-o familie de țărani. La vârsta de 11 ani, după absolvirea școlii primare, Ceausescu pleacă la București, unde se angajează ca ucenic cizmar.

În 1932 devine membru al Partidului Comunist din România, formațiune politică aflată în ilegalitate la acea vreme. În 1933 este arestat pentru prima oară, pentru agitație comunistă în timpul unei greve. În 1934 urmează încă trei arestări – pentru colectare de semnături în sprijinul eliberării unor muncitori feroviari acuzați de activitate comunistă și pentru alte acțiuni similare. În urma acestor arestări, este etichetat de autoritățile vremii drept „agitator comunist periculos”, precum și „distribuitor activ de material de propagandă comunistă și antifascistă”. După eliberarea din detenție, Ceausescu dispare pentru o vreme în „subteran”, dar în 1936 este din nou arestat, de data aceasta fiind condamnat la doi ani de închisoare și încarcerat la Închisoarea Doftana.

În 1939 o întâlnește pe Elena Petrescu, cu care se căsătorește în 1945 – aceasta va avea o influență crescândă asupra carierei sale politice pe parcursul următoarelor câteva decenii și va fi executată alături de el în 1989. Ceausescu e arestat și condamnat din nou în 1940, iar în 1943 este transferat la închisoarea de la Târgu Jiu, unde împarte celula de detenție cu Gheorghe Gheorghiu-Dej, în scurt timp devenind protejatul acestuia. După cel de-al doilea război mondial, în timp ce controlul sovietic asupra României devenea tot mai pronunțat, Ceausescu este numit ca secretar al Uniunii Tineretului Comunist – U.T.C. - (1944-1945).

În urma loviturii de stat și a abdicării forțate a Regelui Mihai din Decembrie 1947, după preluarea puterii de către comuniști, Ceausescu devine ministru al agriculturii, iar mai apoi ministru-adjunct al forțelor armate în regimul lui Gheorghiu-Dej. În funcția de ministru al agriculturii a activat direct la cooperativizarea forțată a agriculturii, a ordonat reprimarea sau arestarea țăranilor care se împotriveau cooperativizării. În 1952, devine membru al Comitetului Central (CC) al Partidul Muncitoresc Român (PMR), la doar câteva luni după eliminarea "fracțiunii moscovite" (condusă de Ana Pauker) din conducerea partidului. În 1954, Ceausescu devine membru plin al Biroului Politic al PMR, iar ulterior ajunge să ocupe poziția numărul doi în ierarhia PMR.

La trei zile de la moartea lui Gheorghiu-Dej, în martie 1965, Ceausescu preia funcția de secretar general al Partidului Muncitoresc Român (acesta era numele Partidului Comunist Român la acea vreme, după asimilarea forțată, în 1948, a unei aripi a Partidului Social Democrat). Una dintre primele acțiuni ale lui Ceausescu, odată ajuns la putere, a fost redenumirea Partidului Muncitoresc Român în Partidul Comunist Român. În același timp, el afirmă că România a devenit o țară socialistă și decide schimbarea numelui oficial al țării din Republica Populară Română (R.P.R.) în Republica Socialistă România (R.S.R.).

A construit cu minuziozitate o cazarma sociala. Cu aceeași minuziozitate și-a faurit cultul personalității: ultimii ani ai carmuirii sale erau oficial numiți “epoca de aur a lui Ceausescu”, iar în paralel cu titlurile traditionale “marele conducator” etc. exista și unul original – “*geniu Carpatilor*”. Regimul dictatorial instalat în țară n-a avut precedent în istoria României și, ca monstruozitate, i-a depășit pe toți concurenții din țările surori (poate cu o singură excepție Coreea de Nord). Indignarea poporului, acumulată în timp de

mai multi ani de dictatura, s-a revarsat in decembrie 1989 si regimul care parea vesnic a fost cat ai clipi aruncat la gunoi.

Suferea de megalomanie și mitomanie galopanta(nu vroia să aibă rival în istorie și în viață). Megalomania de care suferea s-a manifestat prin gigantismul planurilor și al construcțiilor sale.

În timpul tuturor călătoriilor sale era însoțit de un medic chimist însărcinat să-l protejeze împotriva oricărui risc de contaminare.Nu purta aceeași încălțăminte de 2 ori, și avea în depozitele sale 365 de costume și perechi de pantofi care erau arse după utilizare. In fiecare lună o echipă de medici prelevau circa 3 l de sange de la 20 de sugari spre a-i administra dictatorului.

Din grupa ideilor delirante expansive se remarca ideea de bogatie, constatată la el care s-a remarcat prin strângerea unei averi fabuloase.

Printre fobiile de care suferea se numără: agorafobia, clustrofobia, nasofobia, cancerofobia, și tanatofobia toate alcatuind o pantofobie.

Nicolae Ceausescu suferea de dislogii și dislalii(tulburări ale vorbirii), iar tendința spre discursuri interminabile tradeaza o hiperactivitate verbala.

Socrate (470-399 i.H.)

Socrate a avut stări de extaz asemănătoare celor de catalepsie. Extazul lui adeseori caracterul mai mult sau mai puțin tranșant al unor halucinații, e drept scurte, dar in schimb frecvente. Este vorba de halucinații cinestezice si externe (auz si văz).

Socrate nu a ascuns niciodată celor din preajma sa prezenta zeilor. La masa, pe străzile din Atena sau pe câmp, se oprea brusc, fara un motiv aparent, alta data ca urmare a unui strănut al sau ori al vreunui însoțitor din dreapta sau stânga. Se oprea, mai ales atunci când pretindea ca a auzit vocea zeilor. Aceste false percepții sau halucinații, el le considera drept inspirații provenite de la zei si, pe măsura ce înainta in vârsta, deveneau tot mai dese.

A sfârșit prin a se autoconvinge ca, datorita acestui ajutor divin, era capabil sa exercite de la distanta o influenta magnetica asupra tinerilor discipoli si sa-i îndrume, printr-un fel de curent magnetic.

Auguste Comte (1798-1857)

A avut o mare si durabila influenta asupra orientărilor filosofice a savanților secolului al XX-lea. Are meritul deosebit de a fi cel care inventează termenul de „sociologie”. A fost in realitate pe jumătate nebun.

Stătea închis in camera sa, scria scrisori incoerente, cu cuvinte pe care le sublinia si care se refereau la fapte absolut neînsemnate. Cu prilejul unei plimbări, a vrut sa se arunce in lacul Enghien, antrenând-o si pe soția sa. A fost internat la spitalul condus de doctorul Esquirol – care i-a diagnosticat un acces de megalomanie – si unde, intr-una din zile a înfipt furculița in obrazul unui gardian. In ziua ieșirii ale din stabiliment a semnat actul de eliberare cu numele de Brutus-Bonaparte-Comte.

Pe timpul când lua masa, recita pasaje din Homer, obișnuia sa înfigă cuțitul in tăblia mesei „ca in Scoția al lui Walter Scott” – spunea el – si cerea sa i se servească

„fundul succulent al unui porc!”. Mai târziu aflându-se pe podul Artelor, a încercat să se arunce în Sena. Într-o zi a plecat la Montpellier, dar a ajuns la Nîmes și s-a întors acasă.

Întreaga sa viață este punctată de accese de nebunie întrerupte de perioade de seminebunie, timp în care de fapt și-a compus și publicat opere. Georges Dumas care i-a dedicat un studiu bine documentat și pertinent menționa: „A fost un mistic cu perioade de halucinații și extaz, un temperament psihopatic”

Saint Simon (1760-1825)

Nu mult diferit față de Auguste Comte, el se proclamase „vicar al lui Dumnezeu și papa științific”. Într-una din scrierile sale nu a ezitat să menționeze: „În perioada cea mai crudă a Revoluției, în timpul unui noapți, în vreme ce eram deținut la Luxemburg, mi-a apărut Carol cel Mare și mi-a zis că de când e lumea nici o familie nu s-a bucurat de onoarea și de a da un erou și un filosof așa ca mine, apoi a dispărut”

Adeseori referindu-se la vedenia avută, spunea că i s-a arătat însuși Dumnezeu pentru a-i vorbi și pentru a-l încuraja să-și ducă la bun sfârșit misiunea și programul. Saint-Simon a fost un bolnav psihic, inteligent și remarcabil.

Jean-Jacques Rousseau (1712-1778)

A avut o ereditate nevropatică încărcată. Până la a patra generație, strămoșii săi au fost negustori de vin și în același timp și mari băutori. Mama sa s-a căsătorit la vârsta de opt ani, iar tatăl său afirma că are idei care-i cad de pe lună! A fost de meserie ceasornicar dar voia să dea lecții de dans.

Jean-Jacques a citit mult, fără nici un discernământ. La optsprezece ani a plecat de acasă, ducând cu el o fântână a lui Heron, spunând că își va câștiga existența arătând-o oamenilor în piețe; a practicat pe rând toate profesiile: ceasornicar (meserie care o învățase de la tatăl său), scamator, maestru de muzică, gravor, pictor, servitor, și a făcut pe rând după împrejurări, medicina, muzica, teologie, botanica, meditând ziua, în plin soare torid, cu capul descoperit.

Îndrăgostit la unsprezece ani, va spune mai târziu, că timp de zece ani și i-a petrecut într-un continuu delir. Se credea urmărit de entuziasmul oamenilor, apoi că e persecutat de toți; de Rusia, de Anglia, de Franța, de regi, de femei, de preoți. Pleca brusc din hanuri abandonându-și bagajele și spunea că dușmanii săi l-au mituit pe frizer, pe hangiu și pe brutar să nu-l mai servească. A fost refuzat să fie primit în închisoare atunci când a solicitat acest lucru. Distribuia pe strada trecătorilor, ce nu i se păreau suspecti și ostili în memorii în care își justifică ideile persecutorii.

În cele din urmă i-a scris lui Dumnezeu o scrisoare foarte tandră și familiară, pe care a depus-o sub altarul din catedrala Notre Dame din Paris. Masochist și exhibiționist, Jean-Jacques în ciuda tuturor excentricităților a fost un mare scriitor, un geniu delicat și plin de tandrețe.

Biblografie

Paul Stefanescu – *Nebunii istoriei*, Editura Saeculum Vizual, Bucuresti, 2003

Magda Stan – 101 personalitati si evenimente istorice

www.wikipedia.com